

Sygn. akt V.2 Ka 92/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Machulec

w obecności Arkadiusza Honysz Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Żorach

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2018 r.

sprawy: *L. S. /S./*

s. J. i M.

ur. (...) w Z.

oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 288 § 1 kk, art. 157 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 8 listopada 2017r. sygn. akt II K 243/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. F. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 92/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Żorach uznał L. S. za winnego tego, że :

1.w Ż. w dniu 01.12.2015r. wbrew przepisom ustawy posiadał przy sobie środki odurzające w postaci marihuany o wadze 0,51 grama netto , przyjmując, że zachodzi wypadek mniejszej wagi, czym wyczerpał dyspozycję art. 62 ust. 1

i 3 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ww. ustawy wymierzył mu karę 80 stawek dziennych grzywny licząc po 10zł stawka ;

2.w Ż. w dniu 01.12.2015r. uderzył J. Z. pięścią w twarz powodując u niej uraz twarzoczaszki , co naruszyło czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni tj. na około 4 tygodnie , czym wyczerpał dyspozycję art. 157 § 1 kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

3.na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci woreczka foliowego z zapięciem strunowym – ujętego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz.1;

4.na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego L. S. na rzecz pokrzywdzonej J. Z. nawiązkę w kwocie 8000zł.

5.na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci marihuany o wadze 0,51 grama netto- ujętego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją 1 – zarządzając jednocześnie zniszczenie tego dowodu;

6.na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. okres zatrzymania od 1 grudnia 2015r. godz. 20,30 do 2 grudnia 2015r. godz. 3,00- jako równoważny 1 dniowi kary pozbawienia wolności i w dniu 8 kwietnia 2016r. od godz.7,25 do 9,40- jako równoważny 1 dniowi kary pozbawienia wolności ;

7.na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 kpk umorzył postępowanie karne przeciwko L. S. oskarżonemu o to, że w Ż. w dniu 29 listopada 2015r. łapiąc rękami i przewracając na podłogę umyślnie uszkodził maszynę do gier zręcznościowych , w której rozbił ekran powodując straty w wysokości 500zł na szkodę M. M. (2), tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. F. kwotę 619,92zł tytułem zwrotu wynagrodzenia obrony z urzędu, zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych w zakresie czynów opisanych w punktach 1 i 2, w zakresie czynu opisanego w punkcie 7 - obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego L. S. zaskarżając wyrok na korzyść oskarżonego zaskarżając :

1.odnośnie czynu przypisanego w pkt 1 zaskarżonego wyroku tj. przestępstwa z przepisu art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze,

2.odnośnie czynu przypisanego w pkt 2 zaskarżonego wyroku tj. przestępstwa stypizowanego w przepisie art. 157 § 1 kk co do winy oskarżonego,

3. odnośnie pkt 4 wyroku tj. orzeczonej na podstawie przepisu art. 46 § 2 kk nawiązki w kwocie 8000zł.

W oparciu o przepisy art. 438 pkt 2 – 4 kpk wyrokowi zarzucił :

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10zł każda stawka, mając na uwadze zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, przyznanie się oskarżonego do zarzucanego czynu oraz podjęcie leczenia;

2.obrazę przepisu postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z zeznań świadka P. B., które rzutuje na kwestię odpowiedzialności karnej L. S. za zarzucanemu mu przestępstwo;

3.obrazę przepisu postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na dokonaniu oceny dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonej, świadka K. S. oraz świadka B. D. w sposób dowolny z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania w sytuacji, gdy zeznania te stoją w sprzeczności z zapisem monitoringu;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie, że uderzenie pokrzywdzonej w twarz było wynikiem uprzedniego wyproszenia oskarżonego z lokalu podczas gdy z zapisu monitoringu wynika, że pokrzywdzona ruszyła w kierunku oskarżonego, a ten przypadkowo uderzył pokrzywdzoną w twarz;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, agresywnie, brutalnie, bez istotnego powodu podczas gdy uderzenie w twarz pokrzywdzonej było wynikiem agresywnego ruszenia pokrzywdzonej w stronę cofającego się oskarżonego;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że kwota 8000zł orzeczonej tytułem nawiazki będzie adekwatna do stopnia doznanego cierpienia fizycznych i psychicznych, w sytuacji kiedy pokrzywdzona nie opisała, jakie następstwa czynu oskarżonego, w szczególności dyskomfortu związanego z bólem i trudnościami w funkcjonowaniu w życiu codziennym;

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i:

1. orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny za przypisany w pkt 1 wyroku czyn w wysokości minimalnej przewidzianej przez ustawę,

2. uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego aktem oskarżenia a przypisanego w pkt 2 zaskarżonego wyroku czynu,

3. wyeliminowanie z treści wyroku pkt 4 orzekającego nawiazkę na rzecz pokrzywdzonej J. Z.

ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji przede wszystkim podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych., co do czynu opisanego w pkt III wyroku tj. art. 157 § 1 kk. Taki zarzut byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji powieliła linie obrony prezentowaną przez oskarżonego, że to oskarżony był osobą atakowaną i próbował się bronić przed atakującymi go mężczyznami oraz pokrzywdzoną J. Z.. Jak słusznie jednak zauważył sąd rejonowy zapis monitoringu na który w swojej apelacji powołuje się obrońca oskarżonego tj. szarpanie się z mężczyznami było spowodowane wcześniejszym uderzeniem pokrzywdzonej J. Z.. Wynika to wprost z zeznań świadka K. S., który będąc w barze widząc zakrwawioną pokrzywdzoną wraz z innymi udał w pościg za oskarżonym. Wcześniej jak wynika z relacji świadków oskarżony będąc w lokalu Klimat zaczął gościć gości lokalu, uszkodził maszynę do gier zręcznościowych i tylko brak wniosku o ściganie od osoby uprawnionej spowodował, że sąd umorzył postępowanie co do czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia. Zeznania pokrzywdzonej J. Z. znajdują potwierdzenie w relacjach świadków oraz opinii lekarza biegłego sądowego oraz dokumentacji medycznej. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszernie pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk. Wskazać należy, iż jest ona wszechstronna i obiektywna oraz, że nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, pozostając w zgodzie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości,

iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przypisanych mu czynów. Odnośnie zarzutu obrazy przepisów postępowania tj. art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk to podniesiony w tym zakresie zarzut był zasadny. Sąd I instancji faktycznie dopuścił z urzędu z zeznań świadków P. B. i R. K. funkcjonariuszy policji na okoliczność zdarzenia z dnia 1 grudnia 2015 r. ich interwencji tym dniu. Sąd rejonowy odstąpił od przesłuchania świadka P. B. nie wydając w tej kwestii postanowienia co spowodowało naruszenie przepisów postępowania ale zdaniem sądu nie miało to wpływu na treść wyroku. Podkreślić należy, że w dniu 25 października 2017 r. tuż przed zamknięciem przewodu sądowego zarówno obrońca jak i oskarżony nie żądali uzupełnienia przewodu sądowego o przesłuchanie w/w świadka. Nie trafny okazał się również zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu za czyn opisany w pkt I kary grzywny w ilości 80 stawek dziennych po 10 zł każda.. W tej kwestii wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 20.09.2001 r. sygn. II AKa 154/01Prok. i Pr.-wkl.2002/11/29... który stwierdził :Rażąca niewspółmierność kary, art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Z kolei Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19.12.2000 r. sygn. akt II AKa 218/00 KZS 2001/1/1/33 wypowiedział się w ten sposób, że :Nie każda nietrafność orzeczenia o karze, ale tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia o karze (art. 438 pkt 4 k.p.k.). Niewspółmierność rażąca to znaczna, zasadnicza, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (tak SA pod poz. 37 KZS 10/00). W niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę grzywny zastosował najłagodniejszą karę przewidzianą w tym przepisie, nie naruszył zasady i dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk. To samo jeżeli chodzi o wymierzoną oskarżonemu za czyn z art. 157 § 1 kk karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd miał na uwadze, że oskarżony był już karany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności i zgodnie z treścią art. 69 § 1 kk obowiązuje wobec niego ustawowy zakaz warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Dolegliwość tej kary nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Odnośnie orzeczonego od oskarżonego obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonej wysokości 8.000 zł , to biorąc pod uwagę obrażenia ciała, cierpienia psychiczne i fizyczne jakie doznała pokrzywdzona wysokość tej kwoty zadośćuczynienia jest zasadna. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądzając na rzecz adw. P. F. zwrot kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624§ 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki